

POSTNÍ DOBA

OBRÁCENÍ

VYDAT SE JEDINÝM SMĚREM

Nemůžeme se dokonale účastnit Božího života, dokud se neproměníme. A protože k tomu naše síly a fantazie nestačí, je nezbytné jít přímo k Bohu s prosbou o obrácení, konverzi.

Konverze v latině znamená obrat, změnu směru. Řecké slovo metanoia pak znamená změnu smýšlení. Obrácení znamená, že místo toho, abychom trávili svůj život díváním se všemi směry, měli bychom se vydat směrem jediným. Znamená odvrát od záplavy věcí, kterých si ceníme jedině proto, že pro nás byly příjemné nebo výhodné.

Prvním účinkem obrácení pak bývá nové uspořádání hodnot: je-li Bůh ve středu všeho, vše nějak samo získává nové postavení a novou hloubku. Všechno, co je Boží, co patří Bohu, je pozitivní a skutečné. Všechno, co je mimo Boha, nemá žádnou hodnotu ani smysl.

POKÁNÍ

CÍTIT SE HROZNĚ SMUTNĚ?

Pokání nesmíme zaměňovat s lítostí. Pokání nespočívá v tom, že se cítíme hrozně smutně, protože se v minulosti něco nezdařilo.

Pokání je aktivní,
pozitivní postoj,
kdy se obracíme
správným směrem
a vydáváme se jím.

Velmi jasně ho lze pochopit v podobenství o dvou synech, kteří byli otcem posláni pracovat na vinici (Mt 21,28nn). Jeden z nich odpověděl: „Ano, pane“, ale nešel. Druhý řekl: „Mně se nechce“, ale potom se zastyděl a pracovat šel.

To bylo pravé pokání. A my bychom se nikdy neměli nechat zlákat představou, že bédování nad naší minulostí je úkon pokání. Samozřejmě k němu patří, ale dokud nás nevede ke konání Otcovy vůle, zůstává pokání neskutečným a neplodným.

Máme sklon myslet si, že výsledkem pokání by měly být příjemné pocity. A tak se často spokojíme jen s emocemi, namísto skutečných a hlubokých změn.

MODLITBA

NEDAT SE VLÁČET NÁLADAMI

Když se cítíme dobře, když je naše mysl ve správném rozpoložení, když naše ústa mluví to, čím přetéká srdce, nedělá nám modlitba potíže. Mluvíme s Bohem svobodně a nenuceně.

Kdybychom však měli modlitbu vydat na milost a nemilost svým náladám, pravděpodobně bychom se čas od času modlili upřímně, ale na dlouhá období bychom s Bohem ztráceli veškeré spojení v modlitbě. Je totiž velké pokušení odkládat modlitbu až na chvíli, kdy se cítíme Bohu blízko, a myslet si, že v jiných obdobích postrádá modlitba k Bohu upřímnost. Všichni ze zkušenosti víme, že máme mnoho pocitů, které nemusejí v každém okamžiku našeho života vystupovat do popředí. Nemoc nebo neštěstí je můžou z našeho vědomí vytlačit. I když například někoho hluboce milujeme, jsou chvíle, kdy si toho nejsme vědomi, a přesto víme, že láska v nás žije.

Totéž platí i ve vztahu k Bohu. Existují vnitřní a vnější příčiny, které občas způsobují, že je těžké být si vědomi toho, že věříme, že máme naději a že opravdu Boha milujeme. V takových chvílích nesmíme jednat silou toho, co cítíme, ale toho, co víme.

PŘÍLEŽITOST

PRO KAŽDÉHO

Každá konkrétní situace, ve které se nacházíme, může být proměňována, protože je v ní skrze naši víru přítomen Bůh. Ať jsme kdekoli, doma s rodinou, s přáteli, když se zrovna schyluje k hádce, v práci nebo jen v metru, na ulici, ve vlaku, můžeme se vždy usebrat a říci:

„Pane, věřím v Tebe,
přiď a buď mezi námi.“

Tímto úkonem víry se můžeme přimlouvat u Boha, který přislíbil svou přítomnost, když o ni požádáme. Někdy nemáme slova, jindy nevíme, jak jednat moudře, vždycky však můžeme Boha požádat, aby přišel a byl s námi. A uvidíme, jak se atmosféra změní, hádky ustanou, přijde pokoj.

„Proste, a dostanete.“ (Mt 7,7) Víme, že Bůh by nám nedal místo chleba kámen (Mt 7,9). Někdy ale nevíme, co je pro danou situaci to nejlepší. Právě tady najdeme vysvětlení mnoha nevyslyšených modliteb. Mluví o tom také sv. Jan Zlatoústý: „Neznepokojujte se, když hned nedostanete, o co prosíte: Bůh vám chce skrze vaši vytrvalost v modlitbě dát něco lepšího.“

JEDNODUŠE

KAŽDÉ RÁNO VSTÁT A ...

Ráno vstaňme a obětujme se Bohu.
Probudili jsme se ze spánku,
který nás odděluje od včerejška.
Probuzení nám nabízí novou skutečnost,
den, který tu nikdy před tím nebyl,
neznámý čas a prostor,
který se před námi rozprostírá
jako zasněžené pole,
jež dosud nikdo nepošlapal.
Poprosme Pána,
aby požehnal tento den a nás v něm.

Když už jsme to udělali, vezměme svou žádost vážně. Jsme Bohem požehnaní, Jeho požehnání s námi bude vždycky ve všem z naší činnosti, co je schopno toto požehnání dostat. Ztratíme ho, jedině když se odvrátíme od Boha. Ale i tehdy bude Bůh stát při nás, připraven přijít nám na pomoc, připraven dát nám zpět milost, kterou jsme odmítli.